

ΑΙΝΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

— Ω Κυρίαί μου, εἶπε μετ' ἀπαραμίλλου χάριτος ὁ κ. Ρ*** ἄξιων ὅτι εἶχε τὸ μονοπώλιον τῆς ἀγχινόας καὶ ἐτοιμολογίας εἰς τὰς συναναστροφάς — πρὸς δύο ὡραίας νεάνιδας, αἵτινες κατὰ τὸ διάλειμμα τοῦ χοροῦ περιεφέροντο εἰς τὴν αἴθουσαν· στοιχιματίζω ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃ τις ποία ἐκ τῶν δύο σας ἔφθασε τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας της.

— Πῶς ; διατί ; ἀπεκρίθησαν ἐκεῖναι διανοίγουσαι τοὺς ὡραίους, μεγάλους καὶ ἀμυγδαλωτοὺς ὀφθαλμούς των, πλήρεις αἴγλης καὶ γλυκύτητος.

— Διότι φαίνεσθε ὡς νὰ εἴσθε γεννημέναι τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἡ μία ὁμοιάζει ὡς ἀντίτυπον τῆς ἄλλης . . .

— Σχεδὸν τὸ ἐμαντεύσατε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα. Εἴμεθα γεννημέναι τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1875. Εἴκοσιν ἡμέρας πρὸ ἐμοῦ ἐγεννήθη ἡ ἀγαπητὴ μου Μαρίκα.

— Ἄ ! καὶ ἐγὼ σας ἐνόμιζα ἀδελφάς· λοιπὸν δὲν εἴσθε ;

— Ὁχι, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ Μαρίκα. Ἀλλ' ἰδοὺ ποίαν συγγένειαν ἔχομεν : ἡ πενθερά μου εἶνε μήμη τῆς κυρίας Ἀγλαΐας.

— Ναί, προσέθηκεν ἡ Ἀγλαΐα, καὶ ἡ μήτηρ τῆς κυρίας Μαρίκας εἶνε πενθερά τοῦ πατρὸς μου.

Καὶ ὑποκλίνασαι φιλοφρόνως ἀντιπαρῆλθον εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἐνῶ ὁ προνομιοῦχος τὸ πνεῦμα κύριος Ρ*** ἔμεινε χάσκων καὶ οἶονεὶ ἀπολιθωμένος ἀδυνατῶν νὰ ἐννοήσῃ τί εἰδους συγγένειαν εἶχον αἱ ὁμήλικοι ἐκεῖναι χορεύτραι.

Τίς ἄρά γε ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ ἐξαγάγῃ τῆς ἡλιθίας θέσεως εἰς ἣν εὐρέθη ὁ κομφὸς οὗτος καὶ εὐφυσόλογος κύριος καὶ νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο ;

